

301 Bir İnsan Hayal Edin 3

– Necmi Yaprak · 26 Eylül 2010

Bir insan hayal edin Gençlik yılları boşa geçmiş Askerlik gelip çatmış Hüseyin ağanın cebinde Oğluna verecek parası yok Hiç üstelemedim bile Adamcağız ne yapsın Babasının öğüdünü yerine getirmek adına İki evlilik yapmış Sağ olarak toplam on yedi çocuk Bereket ben ilk onbire giriyorum Neyse konuyu saptırmayalım Bilecik Söğüt acemi birliğim Jandarma Ulaştırma Dört ay boyunca Aldığımız eğitimlerde Silah atışında Alay birincisi oldum Askerlik bu ya Bu silah bilgisinden Bir ton dayak yedim Şoförlük hususunda da bütün imtihanlarda Bölükte birinciyim Çok tuhafıma giden bir durum vardı Bölükte sanki okuma yazma bilmeyenleri toplamışlardı Bilmenin de işe yaramadığını Askerlik öğretti bize Dağıtıma yakın en son direksiyon imtihanı Kullandığım araç komutanı Eskişehirli Çavuş arkadaş Hastalan revire kaldırmışlar Hakkını helal eder inşallah Onun bir tokadını dahi yemedim İmtihan günü geldi çattı Heyet ileride bekliyor Sırayla araçlar heyetin önünden geçiyor Sıra bana geldi Kendinden çok emin ve rahat bir şekilde Araca bindim Çalıştırıp hareket ettim Araç komutanı sağ yanak üzerine Bir yumruk patlattı Ardından Asker ben emir vermeden neden aracı çalıştırdın Eyvah aldık başımıza belayı Aracı durdurdum Yeni baştan emir komutayla Hareket halinde iken Yavaş git lan der demez bir yumruk daha Benim şarteller attı Nasıl olsa ben gittim Daha süratli bir şekilde Heyetin önünden geçtim Biraz uzaklaştıktan sonra Aracın içinde çavuşa girdim Tokat nasıl atılmış Yermisin yemez misin Araçtan aşağıya atladı Ben de peşinden Bölük komutanı hemen geldi Var gücüyle Çavuş-Asker siz ne yaptınız böyle Ben de ses seda yok Anlat bakalım çavuş Çavuşta da ses yok Döndü bana Sen benim en güvendiğim askerdin Seninle gurur duyuyordum Bir çuval inciri berbat ettin Sen anlat bakalım Ne varsa olan biteni anlattım Peşine de yine suçu kabul ettim Çünkü ben askerdim Tabii ardından ikimizde Güzel bir dayağı hakettik Olan yine bana oldu Bölükte herkes ehliyetini aldı Bana da Hatay Yayladağ sınır karakolları kaldı Anlayacağınız sürgün olmuştum Hakikaten bu askerliğe akıl sır erdiremedim On dört ay boyunca Dokuz karakol gördüm İşimiz gücümüz sınırda Pusuda nöbet tutmak Bu on dört ayı anlatmak bile Benim için başlı başına Bir destan gibiydi Demek ki destanı asker yazıyordu Seksen darbesinde olduğu gibi Askerlik bitti Acaba biz adam mı olduk Köye geldim Köyün havası değişik İnsanlar bir alem Sanki dünyam altüst oldu Hiç bir saniyeden tat alamıyordum Ağzımı bıçak açmıyordu Önüne gelen yalnızca nasihat Ne yapmam gerektiğini anlatıyordu Kimse sen ne yapmak istiyorsun Diye sormuyordu Babamın evinde Sanki misafir olarak kalıyordum Bir insan hayal edin Umutlarını hiç yaşamayan Hayatı hep başkalarının elinde olan Serseri bir rüzgarın önüne kapılmış Rast gele sağa sola çarpan 25.09.2010 Devamı gelecek yazıda